

The
POWER

a hatalom

fine
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

A NEW YORK TIMES ÉS A USA TODAY LISTAVEZETŐ SZERZŐJÉTŐL

JENNIFER L. ARMENTROUT

The
POWER
a hatalom

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

1.

FEJEZET

JOSIE

LÁGY UJJAK ÉRINTÉSE SIKLOTT VÉGIG a karomon és a csípőmön. Egy pillanat alatt felriadtam mély álmomból. Valami forró préselődött a hátamhoz, amitől borzongás futott végig a gerincemen.

Még nem ébredtem fel teljesen, de ahogy pislogva kinyitottam a szemem, önkéntelenül is elmosolyodtam.

A szobában halvány fény derengett, vagyis túl korán volt még az ébredéshez. Nyakam érzékeny pontját ajkak érintették, éppen az artériám mellett. Ismét végighullámoztam rajtam a remegés, hasamban megfeszültek az izmok.

Nemsokára ismét egy száj melegségét éreztem, ezúttal egyenesen az artériámon. Szívem megdobbant.

Nagyon korán volt még, de ki panaszkodna egy ilyen ébresztőre? Én ugyan nem. Ha egész további életemben így ébredhetnék fel, akkor boldog, nagyon boldog lány lennék.

A hátamra gurultam, és ekkor álmos mosolyom az arcomra fagyott, ahogy egy éjsötét, obszidiánfekete tekintettel néztem farkaszemet. *Mi a...?* Zavarom helyét gyorsan átvette a csontomig hatoló, jeges rettegés.

Francia!

Szívem olyan gyorsan dobolt, hogy már attól féltem, kiugrik a mellkasomból és elrohan.

Egy titán hajolt fölém, kegyetlen ajka keserű, bosszúszomjas mosolyra húzódott.

– Rád találok, amikor a legkevésbé számítasz rá – mondta, hangja fojtogató füstként szólt. – Mindig mögöttem leszek. Nincs...

Fölfelé mozdultam, kinyújtottam a kezem, hogy bevigyek neki egy nem túl hatékonyan ígérkező balhorgot. Üvölni akartam, de a számon nem jött ki hang, és hirtelen semmi sem volt előttem. Semmi.

A titán eltűnt.

Felültem, és az üres helyiséget bámultam, szívem még mindig hangosan kalapált. Homályos kollégiumi szobámban nyoma sem volt veszélyes vagy rémisztő isteneknek, minden olyan volt, mint amikor vasárnap este elaludtam. Az ágygal szemben kikapcsolt tévé. A kis ablakot fedő spaletta résein átszűrődött a dél-dakotai Black Hills védett erdei fölött halványan derengő hajnali fény.

Az új otthonomat szemléltem.

Tulajdonképpen majdnem olyan volt, mint a régi, a Radford Egyetemen. Kivéve, hogy ez az itteni egyetem olyan volt, mintha az ősi görög istenek korában lennének. Itt mitikus lények vetek körül, nem pedig kialvatlan és a vizsgák megúsására hajtó huszonévesek.

Pardon, hadd helyesbítsek. Ami azt illeti, én magam is mitikus lény vagyok, a Szövetség egyetemének hallgatói pedig olyan nagyon

azért nem különböztek a halandó diákoktól. Leszámítva persze, hogy istenek leszármazottai, illetve hogy jelen pillanatban roppantul igyekeztek egymást kinyírni.

Szobám árnyékai közt azonban nem bújt meg egyetlen örült titán sem, nem akart senki sem rám ugrani és addig szívni az életerőmet, míg csak egy kiszáradt burok marad belőlem. Ha pedig velem végzett, akkor tovább folytatná undorító gonoszságait...

Nem, nem fogok rájuk gondolni.

Kifújtam a levegőt. Behunytam a szemem és megdörzsöltem a homlokomat. Csak álom volt. Egy buta álom. Az egyetemre nem léphetnek be titánok, az örök megakadályozná. Árnyak ugyan bejuthatnak, de inkább néznék szembe száz, a Tartaroszból szabadult lélekkel, mint hogy ismét látnom kelljen Hüperiön vagy bármelyik másik titán arcát.

Fogalmam sem volt, ki szerepelt az álmomban, azt azonban minden idegszálammal tudtam, hogy az egyik titán volt az.

– Josie? Mit csinálsz? – szólalt meg egy reszelős, álomittas, kissé idegen akcentusú hang.

Ismét hevesen kezdett verni a szívem, de ezúttal egészen más okból. Megpördültem és ránéztem a legszexibb lényre, akit valaha láttam.

Seth Dio – akárhogy is kell kiejteni a családnevét – az oldalán feküdt. Vékony takarója összegyűrődött a csípőjénél, sokat felfedve aranyszínű, feszes és izmos testéből.

Seth hasa szó szerint kockás volt. Nem festett, nem rajzolt, és nem csak akkor látszódott, amikor megfeszítette, vagy erő kifejtéssel járó tevékenységet végzett. Hajlottam rá, hogy azt higgyem, így született, és már babaként is kockás volt a hasa, és kemény mellizmai voltak, a bicepszt meg a cumisüveg emelgetésével edzette... Jut

eszembe, izmos karja is csodás volt, akárcsak széles válla és íves deréka. No és az arca?

Te jó ég! Az arca...

Egyszerűen *gyönyörű*. Olyan gyönyörű, hogy ilyen nincs is. Mint ha minden egyes vonását a tökéletesség jegyében illesztették volna össze. El tudtam volna veszni azokban a szögletes, éles járomcsontokban és a telt, érzéki ajkakban... Az álmaim, és, nos, fantáziám gyakori szereplői voltak. Orra egyenes, hibátlan, a szeme pedig... Fekete, vastag szempilláktól övezve tündökölt csodás okkerszínben. Íves szemöldöke egy árnyalattal sötétebb volt, mint szőke haja, amit nemrégiben vágott rövide. Még mindig szoknom kellett a rövidebb tincseket. Puha haját oldalt felnyírta, míg a feje tetején hosszabbra hagyta, amitől itt-ott kiegyenesedtek a tincsek, máshol meg csupa hullámba álltak össze. Szerettem simogatni a lenyírt haját, érezni a tenyerem alatt a rövid tüskéket.

Szerettem megérinteni Sethet.

Néha eltűnődtem, hogyan is kötött ki pont az *én* ágyamban. Persze azért, mert hívtam, és azt akartam, hogy ott legyen, de nem hiszem, hogy bárki is egy magamfajta lánnyal képzelte volna el őt. Nem magamat kicsinylem le, csak realista vagyok. Leginkább egy százhetvenöt centi magas, csetlő-botló káoszként üzemelek, a csípőm formája az 1500-as években, a „termékeny vonalak” korában talán futott volna, a combom viszont egyetlen kor szépségideáljának sem felelne meg. Úgy tűnt, nincs az az edzésmennyiség – se kick-box, se birkózás, se futás, se védekező, se támadó taktikák –, ami képes lett volna laposabbá tenni a hasam, vagy kisebbiteni a derekam. Nem vagyok vékony, kecses, illedelmes szilfid alkat. Hangos vagyok, olykor tahó, ráadásul még fecsegek is.

Seth mégis szeret. Azt mondta, én vagyok a megváltása.

Én is szeretem őt, nagyon szeretem.

Hozzá kell tennem, az a helyzet, hogy félisten vagyok, Apollón lánya, Seth pedig apollüón, egy félvér és egy tisztavérű sarjadéka, akit a nemrég eltávozott Árész alkotott. Én mostanra már olyan erőssé lettem, amennyire ez lehetséges, és megtanultam kontrollálni újonnan felfedezett képességeimet.

Seth borostyánszín, ékkőként ragyogó szeme összeszűkül.

– Ébren vagy, vagy alva jársz, és közben rám hozod a frászt?

Ajkam halvány mosolyra húzódott.

– Ébren vagyok.

– Szóval... – kezdte, és a hátára fordult, feje alá téve a karját. Gyönyörködve néztem a bőre alatt ide-oda mozduló izmokat. – Akkor csak ülsz itt, és nézed, ahogy alszom?

Vágtam egy grimaszt.

– Nem.

– Pedig pont úgy nézett ki.

– Ami azt illeti, éppen felültem, és a falat bámultam, amíg meg nem zavartál!

Másik kezét lapos hasára tette. Ahonnan ráláttam, szinte meztelennek tűnt a takaró alatt, de sajnos nem volt az.

– Ez cseppet sem para, mi? – mondta.

– Nem – válaszoltam, és a felsőm pántját bámultam. – Te vagy a para!

Ajka kis mosolyra húzódott.

– Dögös vagy.

Megint a szememet forgattam, bár levett a lábamról a hízélgése.

Feje oldalra billent.

– Álmodtál?

A bók meleg, bizsergető érzése elröppent. Bólintottam.

– Jól vagy?

– Aha, jól. – Megköszörültem a torkom, és hátrasöpörtem a hajam. – Csak... Különös álom volt.

Seth tekintete áthatóvá vált, miközben csendesen nézett engem. Nem ez volt az első rémálmom a titánnal vívott párbajom után. Nem akármelyik titán volt az, amelyikkel szembeszálltam, hanem maga Hüperión, az isteni teremtmény, akit apám évezredekkel ezelőtt bebörtönzött, és aki most szabadon, bosszúra éhezve tombol. Valahogy sikerült parkolópályára tennem, amikor félisteni képességeim felszabadultak, de tudtam, hogy vissza fog térni.

Ő és a többi szökött titán mindaddig nem nyughat majd, amíg meg nem találjuk a többi félistent, és fel nem szabadítjuk a képességeiket, hogy aztán egyesült erővel zárjuk vissza a titánokat a Tartaroszba.

Persze fogalmunk sem volt, hol lehet a többi félisten, vagy hogyan találhatnánk meg őket, ahogy arról sem, hogyan zárnánk be ismét a titánokat. Apollón még nem osztotta meg velünk ezt az információt.

Bár ez lett volna az utolsó rémálmom! Ám sajnos tudtam, hogy nem az. A titánnal töltött órák egy örökkévalóságnak tűntek, és nagyon igyekeztem nem tépelődni az élményen. Lehet, hogy rám férne némi terápia. Illetve... Járhatnak a félistenek pszichoterapeutához? Van egyáltalán olyan szakember, aki mitikus lények mentális egészségével foglalkozik?

Seth megérintette a karom, úgyhogy ismét rá figyeltem. Tekintetünk találkozott. Keze a csuklómra kulcsolódott, és lerántott, így félig rajta feküdtem. Tetszett, milyen irányt vettek az események.

Karom alatt meleg volt a mellkasa, keze magabiztosan söpört félre néhány tincset az arcomból. A fülem mögé tűrte őket, majd az

arcomat simogatta. Lehajoltam hozzá, és gyengéden megcsókoltam. Mikor felemeltem a fejem, tekintete vidáman csillogott.

– Ez tetszett – mormolta.

– Nekem is. – Hirtelen eszembe jutott valami fontos. Nem is felejtettem el igazán, csak a rémálom hevében kifutott a fejből. Széles, idétlen mosolyra húztam a szám. – Lehet, hogy ma többet is kapsz!

Keze a tarkómra csúszott.

– Mindennap többet kellene kapnom.

– Ez így van, de a mai nap különleges!

Hirtelen megértette, mire is gondolok, szeme és orrcimpái kitágultak. Meglepetése fájdalmasan érintett: nem várta, hogy emlékezni fogok erre.

Seth általában nem számított sok mindenre.

Félresöpörtem a felfedezés okozta szomorúságot, és megint megcsókoltam, majd még egyszer, mert meg akartam neki mutatni, azt akartam, hogy tudja: bármit elvárhat, amit szeretne.

– Boldog születnapot!

– Josie... – Olyan gyengéden suttozta a nevem, hogy elállt a lélegzetem.

– Milyen érzés huszonkét évesnek lenni?

Ujjai a hajamba siklottak. Nem válaszolt rögtön.

– Mint huszonegy évesnek.

– Az nem túl izgi.

Ismét elvigyorodott.

– Azért, mert te még csak húsz vagy? Ne izgulj, hat hónap, és te is huszonegy éves leszel!

– Te lilimotipró!

Seth kuncogni kezdett. Felemelte a fejét, és ajkam sarkába csókolt.

– Most először hívnak így.

– Helyes. – Végigsimítottam a mellkasát, és tetszett, ahogy élesen, hirtelen vesz egy nagy levegőt. Szerettem a hatást, amit kiváltott belőle az érintésem. – Szerettem volna venni neked valamit, de ide nem szállít ki az Amazon, szóval...

Tényleg szerettem volna venni neki valamit, de mivel nem lett volna biztonságos elhagynom az egyetemet, csak a kampusz boltja maradt, és abban igencsak kételkedtem, hogy Seth különösebben örült volna egy Szövetségi Egyetem-logós pulcsinak vagy bögrének. Mivel nem volt bejárásom a konyhába, még vacsorát sem tudtam neki főzni. Elég szánalmas barátnő vagyok.

Barátnő.

Megborzongtam.

Nagyon újszerűen hatott számomra ez a szó. Ragyogott, kifürkészhetetlen volt. Még éppen csak felfedeztük a másikat, és egyikünk sem sietett, sőt, direkt csigalassúsággal haladtunk előre. Kapcsolatunk nem volt tökéletes. Sok olyan akadállyal kellett szembenéznünk, amivel a legtöbb pár sose találkozik – például a ránk vadászó halhatatlan teremtményekkel.

Seth sokszor nyugtalanító múltjáról nem is szólva. Bőven megvolt rá az esély, hogy nem várja békés öregkor. Eszem ágában sem volt ebbe belenyugodni, de még nem tudtam, mit is tehetnék, hogy segítssek neki. Ráadásul abban is biztos voltam, hogy apám se bánná, ha kinyírhatná.

Mindezt érdemes volt fontolóra vennem.

– Tudod mit? – kérdezte.

– Hm?

Szabad karját a derekam köré fonta, a hátamra gördített, és föléim magasodott. Súlya őrületes, káprázatos hatással volt érzékszerveimre.

– Már éppen eleget adtál nekem.

– Én még nem... – szökött fel a szemöldököm.

– Dehogynem. – Ajka az enyémre tapadt, és csókja minden volt, csak nem lassú, és nem gyengéd. Úgy csókolt, mintha szomjhalál fenyegetné, és úgy ízelletgett, mint aki belőlem akar erőt meríteni. Az a fajta férfi volt, aki szeret csókolózni: mindig a festőibb ösvényen haladt, és egyáltalán nem sietett, hogy célhoz érjen.

Én azonban alig vártam azt a célt: őt és engem ruha nélkül, összegabalyodva, ahogy a szüzességem messzire repül.

Felsőhajtottam, ahogy Seth az alsó ajkamba harapott.

– Mmm – mormolta. Keze lesiklott a karomon, vállamról lehúzáva a pántot. – Tetszik ez a hang.

Szaggatottan ziháltam, miközben Seth a bal karjára helyezte a test-súlyát, és csak annyira emelkedett fel, hogy legyen köztünk egy kis hely. Ujjai a felsőm pántjától egészen a csuklómig siklottak.

A hűvös levegőtől libabőrös lettem. Kábultan néztem, ahogy lehajol és megcsókolja azt a furcsa sebhelyet, amit akkor szereztem, mikor Apollón szabadjára engedte a hatalmammat.

Felnézett, arcán magabiztos, merész mosoly jelent meg, majd ismét lehajolt. Nyelve végigjárt az egyenes, csaknem tizenöt centi hosszú sebhelyen, de nem állt meg: az azt körülvevő két vonalat is körbejárta a nyelve. Még azt a szárnyszerű mintát is felfedezte, ami a seb két oldalán húzódott.

Felforrt a vérem, ahogy Seth az igencsak érzékeny területeken kalandozott. Nyögve simítottam végig rövid haját, a hosszabb tincseket

az ujjam köré sodortam. Hátam ívbe feszült, Seth csípője a lábaim közt nyugodott.

– Nekem adtad mindezt – mondta. – Ajándék, amit azóta is élvezek.

Felvihogtam.

– Perverz.

– Az igazat mondom. – Nyelve továbbra is gonosz, édes dolgokat művelt. – A legszebb születésnap ajándék, amit valaha kaptam.

– Seth...

Gyorsan és ijesztő pontossággal lendült fel. Szája az enyémmre tapadt, és elnémultam. Nem mintha panaszkodtam volna, ahogy nyelve az enyémmel együtt körözött, és mellkasunk összesimult, miközben csípője mozgásával azt az érzékeny pontot érintette. Nagyon szerettem volna letérni a festői ösvényről az ígéret földjére.

Lábamat az övé köré fontam, és mozgását követve emeltem fel a csípőm. Seth felnyögött a csókban, férfias hangja bizsergette a testem. Csípője ismét megmozdult, és azt hittem, hogy ma reggel, mivel születésnapja van, talán...

Az éjjeliszekrényen álló ébresztő élesen vijjogva megszólalt. Jelezte, hogy ideje felkelni és elkezdni a képzést.

Seth szája elvált az enyémtől, és felmordult.

– A fenébe.

Ujjaim szorosabban simultak a hajába.

– Nem kell vele foglalkoznunk.

– Nagyon rossz tanító lennék, ha megtennénk – mondta, ajka az enyémet súrolta. – Én pedig igyekszem jó tanító lenni.

– Születésnapod van – érveltem. – Elkezdhetjük később is az edzést.

Tenyere végigsiklott az egyik mellbimbómon.

– Ez nem elégséges indok.

– Hétfő van.

– Josie... – kuncogott Seth.

– Mi van? A hétfő nagyon is elégséges indok!

Seth megcsókolt, majd visszahúzta a vállamra a felsőm pántjait.

Hivatalosan is vége volt a murinak.

– Fejlődtél az elmúlt hetekben, de még sokat kell dolgoznod.

Összevontam a szemöldököm.

– Ahh, remek. Kösz!

Nevetve legördült rólam. Átvette lábát az ágyon, és felállt. Olyan könnyedén és kecsesen mozgott, hogy legszívesebben felrúgtam volna.

– Vonszold ki az ágyból azt a selymes fenekedet, ideje munkához látni!

Kivánszorogtam az ágyból, mint valami túlméretes Godzilla.

– Sethie, nem parancsolgathatsz nekem, csak mert almakompót vagy! – mondtam.

Vészjósló pillantást vetett rám.

– Apollüón vagyok, Joe. Ismételd szépen: apollüón!

Elvigyorodtam, mire összeszűkül a szeme.

– Megőrülök tőled! – közölte.

Elléptem mellette, és a kis fürdőszoba felé indulva átnéztem a válsam felett.

– Jó értelemben?

– Az még kérdéses.

– Seggfej!

Seth ajka félmosolyra húzódott, amitől egyenesen gonosznak tűnt. Szerencséjére születésnapja volt, ezért nem tettem szóvá a joe-zást. Kinyitottam a fürdőszoba ajtaját.

– Josie?

– Tessék? – fordultam meg, és összerezzenem, mikor rádöbbenem: ott áll közvetlenül előttem. Még mindig nem szoktam hozzá, mennyire gyorsan és halkán képes mozogni.

– Én... – Leengedte, majd felemelte a kezét, és gyengéden megfogta az arcomat. Gyengéden, édesen megcsókolt. Beleremegtem. – Kösz, hogy emlékeztél a születésnapomra.

Azzal távozott.

Kiment a szobából, át a másikba, és valószínűleg már zuhanyozott is, míg én még mindig csak álltam és a hűlt helyét bámultam. Eltűnődtem, miért nem emlékezett soha senki a születésnapjára.

Vagy miért nem érdekelt bárkit is.

De az idei születésnapja más lesz!

2. FEJEZET

SETH

HÜLYE VOLTAM, HOGY INKÁBB ÁGYBAN HEVERTEM JOSIE-VAL, ahelyett, hogy különórákon foglalkoztam volna vele. Most leshetem, mikor gyújt fel véletlenül valamit, miközben a levegő elemét kell megidéznie.

Ezért mentünk ki a temető közelébe, jó messzire bármelyik épülettől. Még mindig csípősen hűvös volt az idő. Nem lehetett több tíz foknál, itt ritkán melegedett fel a levegő. Remélhetőleg Josie nem kezdi el felrobbantani a sírköveket és a szobrokat, mert kételkedtem benne, hogy Marcus, az egyetem dékánja ezt jó néven venné. Ő sem tartozott a rajongóim közé.

Ezért is volt fontos, hogy felkeljünk és hozzákezdjünk az edzéshez. A pusztakezes harc ismerete fontos, de ahhoz, hogy szembenézhessen a titánokkal, Josie-nak tudnia kell használni félisteni képességeit is.

Luke segített, és átvette a délutáni foglalkozásokat, de amikor Josie először – és utoljára – használta rajta az elemi erőket, olyan erővel sikerült a falhoz csapnia, hogy Luke szinte keresztül is zuhant rajta.

Én halálra röhögtem magam, de Luke-nak meglehetősen fájdalmas élmény volt.

Josie bandzsítva osont el mellettem, és a szalmabábot vette célba, amit Deacon túlzottan is lelkesen segített elkészíteni. Úgy nézett ki a cucc, mint egy divatozó madárijesztő. Pólót húztak rá, a fejébe kalapot csaptak. Fogalmam sem volt, miért van rajta kalap, de inkább nem kérdeztem meg.

Karomat magam előtt összefonva vártam, amíg Josie fel nem készült. Csak kábé húsz órát. Még nem használta könnyedén az elemi erőket, ezért sokat szerencsétlenkedett. Ide-oda helyezte a testsúlyát, illetve leginkább ficánkolt, amíg meg nem nyugodott kissé.

– Fejben dől el – emlékeztettem. – Minden hatalom a rendelkezésedre áll, de ehhez ezt teljesen meg kell értened!

– Értem én!

– Dehogyan érted.

Rám nézett, keze ökölbe szorult. Vibráló kék szeme az apjáéra emlékeztetett, ha pedig Josie mérges vagy ideges volt, tekintete a Kükládokat körülölelő, mélykék Égei-tenger színét idézte.

És akkor is, amikor felizgult.

– Tudom, hogy megvan a hatalmam, basszus! – kötekedett.

Felvontam az egyik szemöldököm.

– Tudom, hogy tudod, de nem igazán hiszed el, és nincs önbizalmad. Ha lenne, nem gyújtánál fel mindent, amikor éppen bepörögsz!

Rózsaszín pír lepte el az arcát.

– Nem is igaz!

Gúnyosan elmosolyodtam, mire felemelte a kezét.

– Na jó, talán egyszer vagy kétszer... Oké, talán négyszer is. De ma reggel nem! – Szemében szikra fénylett. – Lehet, hogy azért, mert eltunyultál?

– Igen? Én tunyultam el? – nevettem. – Drágám, ha még ennél is jobban felizgultál volna reggel, az egész rohadt kollégium kigyulad a fenébe!

Ezúttal tűzvörösre pirult, és tekintete sem csak egy szikrát szórt. Tudtam, hogy ismét a reggel jár a fejében, amikor csodás melleinek ajándékaért mondtam köszönetet.

– Pöcsfej – motyogta pislogva.

– Van számodra egy új becenevem!

– Igen? Alig várom, hogy hallhassam! – bámult rám.

Lehajtottam a fejem, és vigyorogtam.

– Ha a közelemben vagy, mindig úgy bepörögsz, hogy csak Síkoscának foglak hívni!

Josie elfojtotta nevetését.

– Szent ég, ez iszonyú! Ha ezt valaha még egyszer kiejted a szádon, megverlek, de tényleg!

Kuncogva intettem a bábu felé.

– Érintsd meg a szelet, Josie, hagyd, hogy átjárjon. Menni fog!

Josie az orrát ráncolta, de végül a bábura koncentrált. Keze ismét ökölbe szorult. Vállai megemelkedtek, és ekkor megéreztem hatalma apró hullámát. Átömlött a köztünk levő távolságon, éreztem, hogy a bőrömet csiklandozza. A hatalom csókja, ahogy Josie belemerült az *aetherbe* és használta azt, olyan volt, mintha ránk sütött volna a nyári nap fénye.

Állkapcsom megfeszült. Helyzetet váltottam, és vettem egy mély, lassú lélegzetet. Josie-ra, csak rá koncentráltam, amíg el nem oszlott a hatalom csábító hulláma.

Az égen villám cikázott, kövér, fekete felhők gyűltek. Felnéztem, és sóhajtottam, amikor egy esőcsepp hullott az ornyergemre.

– A francba – mormolta Josie, válla elernyedt.

Összeszorított szájjal néztem az eloszló szürke felhőket.

– Szerencsénk van, most nem áztatsz minket bőrig – közöltem szenvtelenül.

– Fogd be!

Lebiggyesztettem a számát.

– Próbáld újra!

Újra megpróbálta. Ismét villámlott. Lángra lobbantotta a széket, amit előhoztam. Egy ponton a bábu is füstölni kezdett, de a Josie által megidézett gyors zápor eloltotta a tüzet.

A kalap bánta az akciót.

Már majdnem dél volt, mire Josie-nak sikerült. Megidézte a levegő elemét, felemelte a bábut, és néhány pillanatig meg is tartotta.

Valahányszor Josie belenyúlt az *aether*be, éreztem a hatalom csókját, és minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne vegyek róla tudomást. A tisztákkal töltött időmnek köszönhetően kiépítettem némi toleranciát a hatalom apróbb megnyilvánulásai ellen, túléltem már ennél rosszabbat is. Például a reggeli erekciómat. Nem volt ki mondottan könnyű megtagadni Josie-tól, hogy új szintre emeljük a kapcsolatunkat, még akkor sem, ha... Nos, tekintettel akartam lenni rá. Szokatlan tőlem, tudom. Mindenesetre nehezen uralkodtam magamon. Figyelnem kellett.

Azonban, amikor az *ákása*val kezdtünk gyakorolni, nagyon... Akkor nagyon nehezen tudtam ellenállni a csalogató erőnek. Az *ákása*

a leghatalmasabb, és amikor ütközött a levegővel, mintha villámot érintett volna. Hozzám, a mélyen bennem rejtőzőhöz szólt, ahhoz, aminek legalább annyira szüksége van *aetherre*, mint egy daimónnak. Totál káosz. Tudván, hogy megvan bennem az, ami a daimónokban is, képes voltam magamon uralkodni, el tudtam zárni azt, ami bennem lakozott.

És Josie-ért is.

Miután a bábu leereszkedett a földre, még háromszor megisméltettem vele a gyakorlatot, hogy meggyőződjek róla, nem csak véletlenül sikerült neki. Nála sose lehetett tudni.

Josie felém fordult, és kisöpört az arcából egy rövid, szőke hajtincset. Hozzám trappolt, várakozó mosoly jelent meg az arcán.

– Végre értem, hogyan kell használni a levegőt!

Ami azt illeti, nem tudtam megmondani, hogy valóban képes volt-e kontrollálni, és ez nem is fog kiderülni, amíg néhány napig nem gyakoroljuk, de amilyen lelkes, reménnyel teli tekintettel nézett rám, nem akartam elrontani az örömét.

– Bizony – feleltem, és homlokon csókoltam. – Ügyes voltál, Josie!

Lábujjhegyre állt, átkarolta a nyakam, és gyorsan, szorosan megölelt.

Csak álltam, és bután bámultam rá néhány pillanatig. Néha fogalmam sem volt, mihez kezdjek vele. Tudtam érzékenyen viselkedni, de egyértelműen kötődési problémákkal küzdöttem. Nem volt ugyan bajom az érzelmeim kifejezésével, de egyáltalán nem voltam ahhoz hozzászokva, hogy valaki felém irányulva mutassa ki az érzelmeit. Így, őszintén, könnyedén, a fizikai kapcsolatnál mélyebben? Semmiképpen. Josie nem fogta vissza az érzéseit: a mosolyát, az érintését, a gyengéd csókokat és a közelségét. Egészen elcsavarta a fejem.

Olykor eltűnődtem, mit is művelek vele, hiszen részemről nem volt igazán sportszerű ez a kapcsolat. Néhány hónappal ezelőtt jót röhögtem volna még az ötleten is, most mégis Apollón lányával jártam. A múltamban elkövetett szörnyű tetteim és az *aether*rel való cseszekedés még mindig belső viharaim tárgyát képezte. Szó szerint nem volt jövőm. Semmiféle jövőm.

Ha a titáncirkusz megoldódik, és túl is élem, előbb-utóbb ismét el kell végezzem az istenek helyett a piszkos munkát... A *Kiigazítást*. Vagyis hogy le vadászom és megölök mindenkit, aki az olümposziakkal szemben Árészt támogatta. És utána? Akármikor is halok meg, a lelkem Hádészé marad. Számomra nincs holnap. Engem nem vár holmi *Paradicsom*, bármilyen Elízium.

Önző dolog volt tőlem, hogy kapcsolatba kezdtem Josie-val. Tisztelességtelen. Minden ellenem, ellenünk játszott, és tudtam, hogy Josie végül nagyon sokat fog sírni – ahogy azt is, hogy Apollón előbb-utóbb megjelenik, lehetőleg a legalkalmatlanabb időpontban.

Azonban, mint ahogy már mondtam, önző vagyok.

Nem tudtam Josie-nak hátat fordítani. Próbáltam nem tudomást venni arról, amit iránta érzek, és a parancsnak megfelelően próbáltam elhagyni azon a napon, amikor az egyetemre hoztam. De nem tudtam megtenni. Nem lennék képes megtenni.

Csak azt reméltem, hogy később nem kamatostul fogja mindezt megfizetni.

Gondolataim kalandozása közepette Josie felmosolygott rám.

– Éhes vagyok – jelentette be.

Halványan elmosolyodtam.

– Naná.

Josie beleboksolt a karomba.

– Gyökér!

Elhessegettem a sötét gondolatokat, és átkaroltam a vállát.

– Gyere, irány az ebédlő.

– Felvihetjük a szobámba a kaját?

– Persze. – Figyelembe véve, hogy az ebédlő újabban inkább a félvérek és a tiszták közti csatatérre változott, nem volt ez ellen kifogásom.

A félvéreket – a tiszták és a halandók közös gyermekeit – már fajúk születésétől kezdve elnyomásban tartották a tiszta vérvonalúak. Elmebeteg kasztrendszer volt ez, ami az ókori görög időkre emlékeztetett, ahol az ember sorsa azon múlt, kellően pedigrésnek minősül-e a származása.

Egészen mostanáig sanyarú sors jutott a félvéreknek, egyáltalán nem volt választásuk. A kezdetek óta érvényben levő Fajrendelet megfosztotta őket a jogaiktól, és megtiltotta a két faj közti keveredést. A félvéreket nyolcéves korukban egy tisztavérűekből álló tanács elé rángatták, és ott döntött el, megkapják-e az Elixírt, az istenek által készített szérumot, ami megfosztotta őket a szabad akaratuktól, és szerződéses rabszolgává tette őket, vagy pedig megkezdődik a képzésük. Voltak, akik úgy gondolták, jobb a képzés során őrszemmé vagy őrré válni, mint a szolgasors – de az őrszemek és az őrök jellemzően nem éltek túlzottan sokáig. A legtöbben nem éltek túl a húszas éveiket. Vagy abba haltak bele, hogy daimónokra – *aether*-függő fél- és tisztavérűekre – vadásztak, vagy abba, hogy tiszta gazdáikat védtek. Az őrszemmé válás nem tette szabaddá a félvéreket, mindössze annyit jelentett, hogy választhatták a kisebbik rosszat.

A Fajrendelet azonban érvényét veszítette, és az Elixír is a múlté volt már. A félvérek most már rendelkeztek a tiszták összes jogával, és ugyan sok tiszta támogatta a változást, néhányuk nem volt elragadtatva, amiért megszűnt az ingyenes munkaerő. És persze voltak

félvérek, akik nem akarták csak úgy elfelejteni több ezer év igazságtalanságait.

Ezt igazán nem róhattam fel nekik.

Voltak félvérek, akik úgy döntöttek, folytatják a képzést, és őrszemekké válnak, voltak, akik elhagyták ezt a feladatot, mások megmaradtak őrszemnek. Sőt, voltak tiszták is, mint például a szentéletű Aiden St. Delphi, akik kaptak az alkalmon, és elkezdték a képzést, hogy őrszemekké válhassanak.

Undok szokása a káosznak, hogy mindig a legváratlanabb időpontokban csap le, és ugyan az elmúlt napokban csendes volt az iskola, kételkedtem benne, hogy ez így is marad.

A menzán Josie elhúzott a grillcsirkés-salátás pult előtt, és rögtön a rántott kaják felé vette az irányt. Mit ne mondjak, bejött a csaj. Felkapott egy kosár sült krumplit, én pedig a rántott csirkefalatokat pakoltam fel. Szereztünk üdítőket, majd visszamentünk a kollégiumba. Josie végig úgy vigyorgott, hogy már attól féltem, eltörik az arca.

Végigmértem, ahogy a szobáink felé sétáltunk a keskeny folyosón.

– Mit mosolyogsz?

– Semmit! – csicsergett, és megelőzött.

A karom alá csaptam az üvegeket, és azon kaptam magam, hogy mosolyogva nézem szív alakú fenekét. Hűha... Az egyetemi logós melegítőnadrág hirtelen nagyon csinosnak tetszett.

– Nem hiszem, hogy semmi – válaszoltam.

– Néha minden ok nélkül mosolygok!

– A sok mosoly korai ráncosodást okoz.

– A fapofa bezzeg nem... Tudom, tudom! – Megálltunk a szobája ajtaja előtt, és rám nézett. – Lehet, hogy csak azért mosolygok, mert szeretek veled lenni.

Rábámúltam.

Lassan lehervadt a mosolya.

– Túl sok vagyok?

Megráztam a fejem.

– Ugyan. Sohasem vagy túl sok.

Erre a mosolya ismét teljes fényben ragyogott fel.

– Akkor jó. – Kinyitotta az ajtót, és hozzátette: – Csak emlékezz erre!

Szemöldököm a homlokomra szaladt. Követtem, majd meg is álltam az ajtóban, és leesett állal néztem befelé a szobába.

– Meglepetés! – kiáltotta egy... Nem, két vagy három hang egyszerre. Mintha Josie kuncogását is hallottam volna.

– Boldog születnapot! – mondta.

Egyre csak bámúltam a... A lufikra. Piros. Fehér. Sárga. Néme-lyik meg... Pénisz formájú? Tekintetem megállapodott egy piros példányon, ami volt vagy huszonöt centis, a tövénél – naná – herékkel. Péniszlufik... Szemem lejjebb vándorolt, és észrevettem a lufi alatt Deacon St. Delphit, Aiden messze nem szentéletű öcsikéjét. Szőke, göndör fürtjei összevissza álltak, ezüst szeme csupa nevetés.

– Meglepődtél, ugye? – kérdezte vigyorogva. – Én mondtam, Luke! Csúcsok ezek a lufik!

Luke keresztbe tett lábbal támaszkodott a falhoz, miközben Deacon saját magára mutatott.

– Az én ötletem volt! Az enyém!

Josie letette a kosárnyi sült krumplit egy kis szekrényre, ami a napali részen, egy kétszemélyes dívány mellett állt, majd átvette tőlem a csirkét és az üdítőket, hogy azt is a krumpli mellé tegye. Halványan elmosolyodott.

– Lehet, hogy megemlítettem nekik a közelgő születnapodat.

– Csak nem? – mormoltam.

– Van torta! – vágott közbe Deacon, majd kilőtt a dohányzóasztal felé. – Hoztunk neked tortát!

– Nekem a tortához sincs közöm! – jelentette be Luke. Amikor ránéztem, vállat vont. – Igazából csak azért jöttem, hogy lássam, hogyan reagálsz!

Szóhoz sem jutottam.

– Fogalmad sincs, min kellett keresztülmennem, hogy Libby megüssze ezt a tortát! Egyébként ő az egyik szuperszakácsunk a menzán – magyarázta Deacon. – Szerintem igazán király torta!

Ránéztem a tortára. Majd ismét ránéztem. Tágra nyílt szemmel bámultam.

– Pókember?

Josie lehajtotta a fejét, de nem sikerült elrejtienie a mosolyt.

– Pókember-rajongónak tűnsz.

Kinyitottam a számat, de még mindig nem jött ki rajta semmi, ahogy a kis, kerek tortát bámultam. Azt gondoltam, hogy Libbynek tortasütő vállalkozást kellene nyitnia, mert elképesztően pontosan ábrázolta Pókembert, még a kék harisnyát és a hálókat is.

– Szólász is el akart jönni, de egész reggel felderítésen volt – mondta Josie, és összefonta a kezét. – De ő is boldog születnapot kíván!

Megint ránéztem. Egészen zavarban voltam. El se hiszem, hogy ezt a szót kell használnom, de teljesen le voltam döbbenve.

– Együk meg azt a tortát, mielőtt megint el kell húznotok edzeni, nekem meg órára kell mennem és úgy tennem, mintha figyelnék! – mondta Deacon. A torta és a mellé helyezett tányérok fölé hajolt.

Még tányérokat is szereztek. Péniszlufikat, Pókember-tortát, és színekben a tortához illő, **BOLDOG SZÜLINAPOT!** feliratú műanyag tányérokat.

– Boldog születnapot, haver! – veregette meg Luke a vállamat, miközben Deacon felé indulva elment mellettem. Mögé lépett, átölelte a derekát és lehajolt, hogy nyakon csókolja. – Nekem a széléről vágj szeletet, légyszi!

Deacon kiegyenesedett, vigyorogva emelte fel mázzal borított kisujját. Luke szemébe nézett, és leszopogatta a fehér cukormázat, mire Luke megmerevedett... Valószínűleg több helyen is. Valakinek ma jó éjszakája lesz.

Finom érintést éreztem a karomon, mire odanéztem. Josie rám pillantott, és az alsó ajkát harapdálta. Szerettem volna ugyanezt tenni, ami bizonyos érzéseket váltott ki belőlem, főleg lágyéktájon.

– Nem baj, hogy ezt összehoztuk? – kérdezte halkán. – Csak... Csak szerettem volna megünnepelni a születésnapodat.

Magamhoz térve pislogtam. Még mindig az ajtóban álltam, tártottam a számat, de két szónál többet aligha mondhattam. De nagy segg vagyok!

– Nagyon... Nagyon örülök. Köszönöm! – Megköszörültem a torkom, és a srácokra nézve kicsit megembereltem magam, aztán hangosan megismételtem: – Köszönöm!

Josie arcán megkönnyebbülés áradt szét.

Luke oldalra lépve bólintott, a kezében tartott tányéron egy szelet torta hevert.

Deacon tovább szeletelte a tortát, én pedig átkaroltam Josie-t, és gyengéden megrángattam a copfját. Hozzám simult, és a füléhez hajoltam.

– Még senki sem tett értem ilyesmit.

Josie hátrahúzódott, szeme a szememet kereste.

– Mit? Senki se ünnepelte a születésnapodat?

Megráztam a fejem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem. Ez most... Most először történik velem.

Szemének kékje elmélyült, majd lábujjhegyre állt, és arcon csókolt.

– Ez csak az első a sorban, Seth. Szokj hozzá!

Behunytam a szemem, és homlokomat a feje oldalához támasztottam. A francba... Három dolgot azonnal tudtam. Egy: nem érdemeltem ezt meg. Kettő: nem érdemeltem meg Josie-t. És nem volt szívem neki elmondani, hogy valószínűleg ez volt az első és az utolsó közös születésnapozásunk.